

Arrest

nr. 170 603 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 17 juni 2016 tot niet in overwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend bij volmacht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016 om 12.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op 17 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 13 april 2016 dient de verzoekende partij tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in, thans gekend onder het rolnummer X.

1.2 Op 4 mei 2016 vordert de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen bij de onder punt 1.1 vermelde vordering tot schorsing. Op 9 mei 2016, bij arrest met nummer 167 235, wordt deze vordering verworpen.

1.3 Op 4 mei 2016 dient de verzoekende partij via elektronisch bericht *“een aanvraag tot inschrijving nieuwkomer”* in, waardoor de administratieve diensten van de stad Antwerpen op de hoogte werden gesteld van het feit dat de verzoekende partij een gezinshereniging nastreefde op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4 Op 17 mei 2016 wordt de in punt 1.1 vermelde beslissing opnieuw aan de verzoekende partij betekend. De op 21 mei 2016 tegen de herbetekende beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 16 maart 2016 bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wordt op 23 mei 2016, bij arrest met nummer 167 988, verworpen.

1.5 Op 17 juni 2016 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend bij volmacht. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

1.6 Op 20 juni 2016 wordt het in punt 1.1 vermelde beroep (gekend onder het rolnummer X) verworpen, bij arrest met nummer 170 120.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op, daar de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.2 Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing wenst te verkrijgen van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. De bestreden beslissing – een beslissing waarbij een bij volmacht ingediende aanvraag voor een verblijfskaart niet in overweging wordt genomen – maakt geen verwijderings- noch terugdrijvingsmaatregel uit, zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting voert de verzoekende partij aan dat de vreemdelingenwet slechts drie voorwaarden voorziet voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name hoogdringendheid, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en een ernstig middel. Het gegeven dat in een ander artikel sprake is van een verwijdering die *“imminent”* is, maakt volgens de verzoekende partij niet dat tegen andere beslissingen geen zulke vordering kan worden ingesteld. De verzoekende partij betoogt dat de (imminente) verwijdering een element voor de andere criteria kan zijn, maar geen criterium op zich. Met dit betoog gaat de verzoekende partij echter voorbij aan de uitdrukkelijke bewoordingen van voormeld artikel 39/82, § 4, tweede lid: deze bepaling verwijst *in fine* naar het bij uiterst dringende noodzakelijkheid vorderen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van *“deze maatregel”*, zijnde de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de betrokkene het voorwerp dient uit te maken.

Verder stelt de verzoekende partij ter terechtzitting nog dat men moet opletten dat men niet botst met artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM): zij moet een normale toegang tot de rechter hebben op een normaal tijdstip, zeker in geval van een flagrante schending van haar rechten. Eerder in haar betoog, en ook in het verzoekschrift, verwijst zij onder meer naar het feit dat haar basisrecht miskend wordt om een aanvraag in functie van haar Belgisch kind in te dienen en haar recht op een familie op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat een verlengde vormt van artikel 8 van het EVRM, uit te oefenen. Zij stelt dat zij haar gezinsleven op een normale manier en zo snel mogelijk moet kunnen realiseren, *hic et nunc*: zij heeft een baby van anderhalve maand en moet deze kunnen grootbrengen, en niet eerst terug moeten keren naar haar land van herkomst, daar een aanvraag indienen en dan na 2 of 3 jaar pas kunnen terugkomen. Zij wijst er tevens op dat artikel 13 van het EVRM primeert op de vreemdelingenwet. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de gewone schorsings- en annulatieprocedure geen effectief rechtsmiddel zou uitmaken om te bereiken wat zij beoogt. In de mate dat de verzoekende partij met de thans voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid beoogt een verwijdering van het grondgebied te verhinderen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij uit het oog verliest dat zij meerdere beroepen heeft kunnen instellen tegen de beslissing op grond waarvan zij daadwerkelijk kan verwijderd worden, met name de op 16 maart 2016 genomen beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), die haar op 17 maart 2016 en nogmaals op 17 mei 2016 betekend werd. Zowel de beide vorderingen ingesteld bij uiterst dringende noodzakelijkheid (de vordering tot voorlopige maatregelen van 4 mei 2016 en de vordering tot schorsing van 17 mei 2016) als het beroep tot nietigverklaring (en de gewone vordering tot schorsing) tegen voormelde beslissing van 16 maart 2016 werden reeds verworpen, bij arrest van 9 mei 2016 (nr. 167 235) respectievelijk 23 mei 2016 (nr. 167 988) respectievelijk 20 juni 2016 (nr. 170 120). De Raad merkt in dit verband nog op dat in het voormelde arrest ten gronde uitdrukkelijk is ingegaan op artikel 8 van het EVRM. Het desgevallend schorsen van de thans bestreden beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend bij volmacht kan aan de uitvoerbaarheid van de definitief geworden bijlage 13septies van 16 maart 2016 geen afbreuk doen. In de mate dat de verzoekende partij met de thans voorliggende vordering beoogt te verkrijgen dat zij *hic et nunc* haar gezinsleven kan realiseren, waarbij kan worden opgemerkt dat zij ook in haar verzoekschrift aangeeft dat het valoriseren van de aanvraag zelf onmiddellijke invloed heeft op haar verblijfssituatie in België, dat zij in het bezit dient gesteld te worden van een bijlage 19ter, wat een (voorlopige) legale verblijfstitel is, dient erop gewezen te worden dat zij niet duidelijk maakt op welke manier het thans schorsen van de bestreden beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend bij volmacht ertoe zou leiden dat zij in het bezit zou worden gesteld van zulke bijlage 19ter. Dit zou haar immers niet stellen in een situatie waarbij haar aanvraag in overweging zou zijn genomen. Bijkomend kan erop gewezen worden dat de aanvrager (van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) overeenkomstig artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden na een controle van de verblijfplaats. Er dienen bijgevolg nog administratieve formaliteiten te worden vervuld vooraleer desgevallend kan worden overgegaan tot de afgifte van een verblijfstitel. Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing kan de verzoekende partij ook in deze zin zodoende geen nut opleveren. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat (enkel) de thans voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een daadwerkelijk rechtsmiddel zou uitmaken, en niet een beroep tot nietigverklaring volgens de gewone procedure.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de Raad aangaande de onontvankelijkheid van de thans voorliggende vordering tot schorsing. De exceptie van de verwerende partij kan worden bijgetreden.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE